

Hr. Jørgen Estrup syntes, at man skulle tage to hensyn. Det ene var at sikre, at det var nogle sunde principper, som regulerede denne her sektor. Jeg er enig med hr. Jørgen Estrup i, at det er det, vi mangler, men det hjælper boligministerens forslag ikke på. Det andet var, at man skulle sikre, at lejernes penge ikke blev misbrugt. Jamen det er jeg også enig i, og VKZ-forslaget er netop – hvis man ser bort fra den første pind, som man så kan diskutere – et forsøg på at sikre, at man ikke kan komme til at misbruge lejernes penge. Ved vedtagelse af vores forslag opnår man den størst mulige sikkerhed herfor.

Og alle dem, der har forvaltet deres selskaber på fornuftig og ordentlig måde ved at opføre nogle ejendomme og udleje dem og drive dem, ville ikke få nogen som helst problemer, hvis VKZ's forslag blev vedtaget. Det er kun alle de kreative og alle fantasterne, der ville få problemer, for der ville ikke være mulighed for alle deres sideaktiviteter.

Jeg vil gerne afvise, at der er nogen som helst indskrænkninger i, hvor mange boliger man kan bygge, og hvor mange man kan administrere, i det forslag, som VKZ har lagt frem; det er bare et spørgsmål om, hvordan man kan gøre det.

Det er såmænd ikke, fordi jeg har noget imod andelsboliger – lad det være et svar til hr. Jørgen Estrup. Og jeg er heller ikke bange for, at der bliver bygget nogle, selv om det står i forslaget – det er helt omkostningsfrit at skrive det, man kunne have skrevet 30.000 – for sådan, som det er skruet sammen, er det lige meget, der er ingen, der vil have dem. Men jeg kan forstå på hr. Jørgen Estrup, at han gerne vil have, at det står år for år i forslaget, så hr. Jørgen Estrup kan gå ud og fortælle, at han i det mindste har fået gennemført, at der nu er 3.000 andelsboliger.

Jeg synes hellere, at hr. Jørgen Estrup skulle gøre en indsats for, at vi fik nogle regler, som bevirkede, at man kunne fjerne den spekulation, som ligger deri, nogle regler, som var skruet bedre sammen, således det også var muligt for de mennesker, som faktisk gerne vil bo i sådan en selvgroet andelsboligforening – og jeg har vel selv så meget frihedstrang i mig, at jeg såmænd godt kunne finde på engang at bo i et oldekolle – at lave sådan nogle, hvor man ikke sad tilbage med en eller anden andel, som man aldrig bagfter kunne sælge til andre mennesker.

Jeg må bare sige til Enhedslisten, som citerede Lenin, at det har jeg faktisk selv skrevet ned, og det havde jeg tænkt mig at slutte med. Det er meget sjældent, at jeg er enig med Lenin, men

når det drejer sig om den almennyttige boligsektor, så har den vist Folketinget, at når man viser den tillid, er den ikke tilliden værdig, og derfor er man nødt til at lave kontrol. Når man ikke vil med det gode, så er man nødt til at gøre det med det onde. Og Folketinget har altså en overordnet forpligtelse til at sikre, at skatteborgernes penge bliver brugt til de formål, de er bevilget til, og ikke til alle mulige sideaktiviteter.

Så sagde hr. Keld Albrechtsen ganske morsomt, at vi aldrig kunne se en Lejincosag igen – i hvert fald ikke på lovlig vis. Det er jo ret morsomt, for så vidt jeg ved, var Lejincosagen ikke lovlig, da den blev lavet, men den blev lavet alligevel. Så det vil også kunne ske i fremtiden.

Det, man skal gøre, når man laver en lov, er at lave den så enkel og så firkantet, at dem, som den handler om, kan forstå, hvad man må, og hvad man ikke må; så bliver man fri for alle de kreative forsøg på at omgå loven og lave sideaktiviteter.

Hvis dette her beslutningsforslag var blevet gennemført, ville den almennyttige sektor have kunnet leve helt fuldstændig, som den har gjort, bortset fra alle de spekulationselementer, der har været i sektoren, og som har været til skade for lejerne og har givet sektoren og Folketinget et dårligt ry – sektoren, fordi den har misbrugt lovgivningen, og Folketinget, fordi det ikke har sikret, at der var en lovgivning, som forhindrede den slags misbrug af offentlige midler og af lejernes penge.

Jeg har noteret mig, at der ikke er andre partier end forslagsstillernes, som har noget tilovers for beslutningsforslaget. Imidlertid er vi jo optaget af at gøre den slags skandaler, som vi har set, så vanskelige at gentage som muligt, og det vil da betyde – det kan jeg i hvert fald sige på Fremskridtspartiets vegne – at boligministeren er nødt til at acceptere, at der i udvalgsarbejdet vil komme en masse spørgsmål til boligministerens forslag, og der vil blive stillet en stribe ændringsforslag, således at vi i hvert fald sikrer, hvis boligministerens forslag er det, der skal bæres igennem her i Tinget og ud og virke i den almennyttige sektor, at spekulationsmulighederne bliver så få og så små som vel muligt.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg forstod fru Kirsten Jacobsens sidste bemærkning som et tilsagn om at deltage konstruktivt i udvalgsarbejdet, og det siger jeg da tak for på forhånd. Det var måske ikke det, jeg havde forventet fra begyndelsen. Men ellers vil